

A.J. van Noppen

Zij die Mij het naaste staan

'(...) in hen die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden.'

Leviticus 10:3

'God is zeer geducht in de raad van de heiligen en ontzagwekkend boven allen die Hem omringen' (Ps. 89:8).

'U moet eerbied hebben voor Mijn heiligdom. Ik ben de HEERE' (Lev. 19:30).

Misschien geeft het Oude Testament ons een dieper bewustzijn van de heiligheid van God dan het Nieuwe Testament. In het Oude Testament werd de toegang tot het heilige der heiligen aan iedereen ontzegd, behalve de hogepriester, maar hij mocht slechts éénmaal per jaar binnengaan onder speciale omstandigheden en na zorgvuldige voorbereiding. Iedere gelovige van de nieuwe bedeling echter wordt uitgenodigd om met vrijmoedigheid in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus (Hebr. 10:19), en hij wordt ook aangespoord om met vrijmoedigheid te naderen tot de troon van de genade (Hebr. 4:16).

In het Oude Testament wordt op de *rechtvaardigheid* van God de nadruk gelegd, in het Nieuwe Testament treedt meer de *liefde* van God op de voorgrond. Evenwel verandert Gods karakter nooit, Hij is de Onveranderlijke. Zoals Hij van eeuwigheid liefde is, zo is Hij tot in eeuwigheid heilig en rechtvaardig. Maar door Christus is aan Zijn heiligheid voldaan, omdat Christus voor ons de straf heeft gedragen; in Hem is Gods liefde geopenbaard, omdat Hij voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren. Daarom moeten wij ervoor waken dat de nadruk op de liefde van God en het deelgenoot zijn van Zijn genade niet leidt tot een zorgeloos naderen tot God in onze aanbidding en dienst. De eredienst moet worden verricht in vrees en met eerbied. Zij die in gemeenschap met God wandelen, zullen onwillekeurig in de

nederigste houding voor Hem neerbuigen. Zelfs de engelen bedekken hun gezicht voor Hem. Als schepselen in het algemeen al met ontzag vervuld zijn tegenover God, hoe moet dan wel een kind van God in vrees (d.i. met heilige eerbied en diep ontzag) verkeren in de tegenwoordigheid van God. En hoe dichter wij naderen, des te meer zullen wij aanbidden.

Maar letten wij vooral op de *grondslag* van het naderen tot God. De hogepriester, die eenmaal per jaar binnenging in het heilige der heiligen, moest eerst een wierookvat vol vurige kolen nemen van het altaar voor het aangezicht van de Heere en daarop wierook leggen en dan het wierookvat in het heilige der heiligen achter het voorhangsel plaatsen, opdat de wolk van het reukwerk het verzoendeksel op de ark zou bedekken en hij niet zou sterven. De handen van de hogepriester, vol met welriekende specerijen op vurige kolen in het wierookvat gelegd, spreekt van de aanbidding die God wordt toegebracht in het heiligdom. Maar dit was wel verbonden met het vuur van het altaar! Kan God ooit aanbidding worden gebracht, die geen verband houdt met het kruis van Golgotha, met het Lam dat daar het oordeel van God onderging?

Want het is *vreemd* vuur, als onze aanbidding niet is gegrond op de gerechtigheid van God, die aan Christus is voltrokken in onze plaats. Dat is wat de zonen van Aäron, Nadab en Abihu, eigenlijk deden (Lev. 10:1). Zeer zeker hebben zij niet de volle betekenis ervan beseft, zoals wij die door Gods genade bij het licht van het Nieuwe Testament mogen kennen. Maar zij namen het niet zo nauw met de heiligheid van God, en letten niet op wat God geboden en verboden had. Zo kwamen zij tot een *eigenwillige* godsdienst. Dat was heel ernstig, omdat zij daar stonden als de priesters die het volk vertegenwoordigden.

Dan lezen we die ernstige woorden: *'In hen die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden, en voor de ogen van heel het volk zal Ik geëerd worden'* (Lev. 10:3). Zo was het, toen het volk bij de berg van God was gelegerd: *'Ook de priesters, die tot de HEERE naderen, moeten zich heiligen; anders zal de toorn van de HEERE over hen losbarsten'* (Ex. 19:22). Zo was het ook, toen de priesters waren gewijd en God Zijn voorschriften had gegeven, en zij hun dienst moesten vervullen. En zo is het nog steeds, want *'onze God is een verterend vuur'* (Hebr. 12:29).

Maar als wij naderen op grond van dat offer, dat door het vuur van God is *verteerd*, dan hebben wij vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom. Dan zijn onze harten besprenkeld en daardoor gereinigd van het kwaad geweten. Maar dan is ook het lichaam gewassen met rein water. Voordat de priester binnenging in het heiligdom van God, moest hij zijn handen en voeten wassen bij het koperen wasvat. Handel en wandel moeten onderworpen zijn aan het reinigende Woord van God, zodat het

stof van de woestijn niet aan ons vastkleeft, wanneer wij voor Gods heilig aangezicht verschijnen met offeranden van lof en dank, met de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden.

Toen Jesaja voor Gods heilig aangezicht stond en het driemaal 'heilig' hoorde roepen door de serafs, zei hij vol ontzetting: *'Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk dat onrein van lippen is; en mijn ogen hebben de Koning, de HEERE der heerscharen, gezien. Maar één van de serafs vloog naar mij toe met een gloeiende kool, die hij met een tang van het altaar genomen had; hij raakte mijn mond daarmee aan en zei: Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt; nu is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend'* (Jes. 6:1-7). Hoe zouden wij durven naderen met de vrucht van de lippen, als het vuur van God op het altaar dit heilige offer niet had verteerd, zodat de misdaden zijn uitgedelgd en de zonden zijn verzoend? God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!

Bron: Uit het Woord der Waarheid jrg. 1 blz. 57

